
N. R. F.

1932—1933

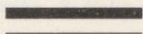
1933—1934

NORDISKA RODDFÖRENINGEN ZÜRICH

LV

ÅRSBERÄTTELSE

NOV. 1932 — OKT. 1933

Sammenkomster.

I det forløbne år har vi haft 6 møder, 3 i sommer og 3 i vintersemesteren, alle i klubhuset.

For første gang på mange år har vi ikke beholdt nogen julefest arrangeret af N. R. F.; da det meget tydeligt er kommet en vakkertarrisk klub, Zürichs, en selskabsklub som vi i hvert fald vil samle skandinaviske julefester.

Da de endnu ikke havde beholdt en slik, blev vi bedt om at hjælpe til, og ved en fælles frakomité, blev der en stor og vellykket fest holdt i det nye kaperie/menthous ved Utzger.

Gennem den nye skandinaviske klub er det blevet en konstant støtte og hjælp i Zürich og over studenter og lærere har vi fået meget godt at

STOCKHOLM

STELLAN STÅLS BOKTRYCKERI

1935

Hederspresidentens besök i Zürich 1933.
Sittande: J. S. Edström, S. Molin och O. Marstrand.

Sammenkomster.

I det forløpne aar har vi hatt 6 møter, 3 i sommer og 3 i vintersemesteret, alle i baathuset.

For første gang paa mange aar har vi ikke avholdt nogen julefest arrangeret av N. R. F., da det iløpet av aaret er dannet en »Skandinavisk Klubb, Zürich», en selskabsklubb som bl. a. hvert aar vil samle skandinaverne til julefest.

Da de ennu aldri hadde avholdt en slik, blev vi bedt om aa hjelpe til, og med en felles festkomite, blev saa en stor og vellykket fest avholdt i det nye »apartementhouse» ved Utoquai.

Gjennem den nydannede skandinaviske klubb er det blitt en kontakt mellem de eldre skandinaver i Zürich og oss studenter, og vi har flere ganger nytt gott av

deres gjestfrihet. Saaledes var vi 17:de mai, efter en middag i bahnhofbuffet og en »eggedosis» i baathuset, til aftens hos fru dir. Schwab, og paa en langtur til Rapperswil buden op til fru dr. Gwalter.

Vi hadde iaar atter den store äre og glede aa ha veteranpresidenten hr. dir. Edström paa besök, som gav klubbens medlemmer en festlig aften paa »Metzgerbraü», hvor vi gjorde full äre paa »pschoröllet».

I november gikk saa vaar tradisjonelle klubbregatta med vanlig »erfolg» saavel sportslig (4:de aktie i melkespannet mot P. R. C.) som »baathusfestlig».

Iövrigt har vi iaar som tidligere opretholdt venskapet med de andre hervärende sportsklubber og studentforeninger, og har mottat innbydelser til flere fester som vi med glede har besøkt.

Knut Onsager.

Vicepresident.

Båthuset.

Båthuset har undergått endast obetydliga förändringar under årets lopp. Det yttre är i gott skick. Rappningen är oskadad och målningen på dörrar, fönsterkarmar och annan träbeklädnad utan fel.

I salen och biblioteket ha nya kaminer insatts. De gamla voro nämligen knappast ägnade för eldning och det erbjöd vissa svårigheter att få rummen varma under vinterkvällarna.

Som bekant måste man under vintern noga passa på att vattenledningen tömmas efter varje gång den har använts. Detta försummades en gång och olyckligtvis kom det samtidigt en köldknäpp med resultat att porslinet på toaletten frös sönder. Detta måste därför utbytas.

Omklädningsrummet har länge varit i behov av ett bord. Ett sådant har nu anskaffats. Dessutom har golvet och lämmarna målats. I köket ha vi byggt in en väggfast bänk samt kompletterat köksinventarierna för att

underlätta båthusförvaltarens arbete, vilken med de yngre medlemmarnas hjälp skött hushållet under träningen.

Tapeterna börja på sina ställen falla sönder, särskilt i trappuppgången och bakom kaminen i biblioteket och salen. De ha hoplappats så gott det går, men en om-
tapetsering torde snart bliva aktuell. För övrigt äro inventarierna i gott skick.

Sven O. Berling.

Roddmateriel.

Föreningen är för närvarande i besittning av följande båtar:

Typ		Namn	Byggd år	Båtbyggare
Outrigger	8:a	Hej=Hej	1921	Gallinari, Italien
»	4:a	Halvan	1928	Stämpfli, Zürich
»	4:a	J. S. E.	1918	» »
»	4:a	Gruff	1914	» »
»	4:a	Aino	1903	» »
Yole de mer	4:a	Nautilus	1932	» »
»	4:a	Måns	1921	Gallinari, Italien
»	4:a	Ola	1912	Stämpfli, Zürich
Klinker	2:a	Pojken	1916	» »
Sculler		Tösen	1916	» »
Dubbelskiff		Pan	1915	» »
Skiff		Slalom		Paris

I båthuset förvaras dessutom följande privatbåtar:

Dubbelskuller Molle ägare herr Sven Molin,
Skiff Straight » » Bjarne Storsand,

tvenne paddelkanoter samt en äldre träkanot av obekant härkomst och en segelkanot, »Arken».

7 båtplatser äro dessutom uthyrda till Belvoir Ruder-club och en åt herr Baumann, D. R. V.

Som vanligt stå vi i stor tacksamhetsskuld till herr Molin för den beredvillighet, med vilken han ställer sin dubbelsculler till klubbens disposition.

Som synes är den redan i förra årsberättelsen med dödsruna försedda skiffen Slalom återuppstånden från de döda och har efter en grundlig reparation hos Stämpfli återtagit sin plats i båtparken, där den till allmän nöjelse, icke minst för åskådarna, fortfarande med framgång hävdar sin plats som vår mest använda båt.

Vad regattabåtarna angår, så befinna de sig i fullt användbart skick. Dock uppstår alltid vissa svårigheter vid användandet av 8:an Hej-Hej på grund av dess italienska härkomst. Fotbräden och sleidar äro knappast byggda för så välvuxna roddare som vi oftast måste räkna med, och därigenom får längden på roddarnas ben en avgörande betydelse för lagens sammansättning och det kan ju knappast anses lyckligt. Om vi därför med framgång skola kunna starta med en åtta fordras först en grundlig ombyggnad av den annars i gott skick varande Hej-Hej.

Outrigger 4:an Halvan har nog, på grund av att dess syskonbåtar J. S. E., Gruff och Aino börjat lida av ålderdomssvagheter, begagnats litet för mycket till tränings- och turrodd och därigenom förlorat en del av den absoluta styvhet man fordrar av en god regattabåt. Så länge klubben emellertid fasthåller vid sin förkärlek för jolle-regattorna behöva vi icke tänka på någon ny anskaffning i år.

Fjölårets nyförvärv, regattajollen Nautilus, står ännu över all kritik.

Av övriga båtar har de gamla trotjänarna, outriggern Aino och jollen Ola, efter lång och trogen tjänst nu definitivt uppnått pensionsåldern och böra om möjligt säljas. Aino, som räknar sina anor från N. R. F:s glansdagar 1907, borde kanske av pietetsskäl förskonas från det ödet att sluta sina dagar under en annan klubbs färger. Och eftersom vi troligen ej heller kunna få tag i någon köpare, så får den väl i vinter gå sotdöden till mötes i en av våra nyanskaffade kaminer.

J. S. E. och jollen Måns äro ännu fullt användbara träningsbåtar, J. S. E. dock först efter ännu en grundlig

uppstyvning, vilken dock kan uppskjutas tills behov av två outrigger-träningsbåtar föreligger.

Trots att 8 nya åror inköptes 1931 lida vi fortfarande brist på dylika. Huruvida detta beror på att medlemmarna äro för starka eller på att årorna äro för svaga, lämnar jag osagt, och konstaterar blott att vi i början på nästa säsong behöva minst ett ställ nya åror.

Av större reparationer ha vi, förutom ovannämnda återupplivning av Slalom, icke besvärat Stämpfli i någon högre grad. Lackering av båtar och åror samt ett otal småreparationer ha medlemmarna själva (ofta på eget initiativ) utfört.

Slutligen kan nämnas att »Arken» under sommaren på privat bekostnad genomgått en grundlig ommålning och att dess förut ljusblåa färg numera går i färg med Zürichsjöns mörkgröna vatten. De medlemmar, som hade fördelen att kunna tillbringa sommarferierna i båthuset, hade stor och ogrundad glädje av denna snabbseglande men ytterst labila farkost.

Mac Key.

Materialförvaltare.

Rodden 1933.

Sällan har väl Nordiskas roddsaison börjat under så ljusa och förhoppningsfulla förhållanden som detta år. Fyra nya medlemmar visade redan tidigt stort aktivt intresse för sporten, och deras debutantjolle kompletterade fullständigt vårt, av fjolårsresultaten att döma, ganska starka »rennstall». Detta utgjordes dels av Gundersenlaget, som ju under föregående år hemfört fem första, ett andra och ett tredje pris, och som nu i juniorklassen skulle fortsätta att plocka silver i jolleloppen, samt dels även av en debutantoutrigger, som sammansattes av resterna av fjolårets outriggerlag kompletterat av de båda bästa roddarna från den gamla debutantjollen. Förhoppningarna ställdes alltså högt, ja kanske för högt, för att vara nyttigt. Det var nog mer än en som gick och

fantiserade om en ny röd vimpel i biblioteket. »Kämpelagets» svåraste fjolårskonkurrent, Grasshopper, hade nämligen lagt årorna på hyllan, så att vägen mot mästerskapet tycktes vara fri. Att alla dessa vackra förhoppningar dock kommo på skam och vi skulle få uppleva en ur roddsportlig synpunkt ytterligt svag saison är ett beklagansvärt faktum, som det nu är min svåra plikt att framdraga ur glömskans skyddande dunkel. Visst kunna vi till vårt försvar framhålla att vädret under träningsstiden var det sämsta tänkbara, men skola vi vara ärliga så måste nog årets misräkningar hänföras till bristande sammanhållning i lagen och klubben, samt till det faktum att samtliga roddare ansågo sig själva helt och odiskutabelt behärska den enda riktiga roddtekniken. Enhetlighet i stilen saknades, och var och en slet sig fram mot mållinjen på sitt speciella lilla sätt. Vårt valspråk: Enighet ger styrka, har väl sällan varit så impopulärt som år 1933.

Regionala Regattan i Stäfa den 28 maj.

Den första kallduschen fingo vi vid den *Regionala regattan i Stäfa* den 28 maj. Vi startade först i

Vierer= Yoles de mer, Debutants,

med två lag med följande sammansättning:

Lag I	Lag II
E. Hvam	O. Ånderud-Larsen
A. Schlytter	H. Meldahl
P. Mustad	A. Overgaard
G. Ranke (schlag)	R. Holm Lie (schlag)
T. Andersen (steuer)	M. Key (steuer)

Lag I. var vårt Outriggermanskap som ännu ansågs för litet samtränat för att starta i outriggerloppet. Nervositeten vid starten var som alltid vid den första regattan mycket stor och att vi inte redan då förlorade några längder till den ende medtävlaren, Stäfa, tyder på att även hos denne var nerverna i olag. Trots våra styrmäns försök att med hjälp av sina röstresurser kompen-

sera sina 25 kilos övervikt, drog hemmalaget, efter den ganska jämna ställningen vid 1000 m.-bojen, mer och mer ifrån, och våra förtvivlade spurtförsök kunde icke hindra att Stäfabornas jubelskrän överröstade våra hessa styrmän.

Resultat:

I.	See-Club Stäfa	6,40 $\frac{3}{5}$
II.	N. R. F. Lag I	6,44 $\frac{4}{5}$
III.	N. R. F. Lag II.....	7.00

(Sträckans längd 1700 m.)

I Vierer-Yoles de mer, Junioren, räknade däremot Gundersen-laget på att kunna taga en lätt revanche på de troligen ganska trötta stäfaborna. Lagets sammansättning var:

M. Kay
K. Onsager
H. Hennie-Röed
C. Gundersen (schlag)
T. Andersen (steuer)

De våras större regattavana visade sig genast genom att vi genom en god start (allt tal om tjuvstart dementeras) redan från början ledde med en halv längd. Våra förtvivlade försök att genom slaglängdsökning och mellan-spurter öka detta försprång visade sig dock till vår förvåning mycket svåra och vi måste nöja oss med att i slutspurten kunna hålla de spurtstarka Belvoir-roddarna på en båtlängds avstånd.

Resultat:

I.	N. R. F.	6,31 $\frac{4}{5}$
II.	Belvoir Ruderclub	6,32 $\frac{1}{5}$
III.	See-Club Stäfa	6,32 $\frac{2}{5}$
IV.	See-Club Horgen	6,36 $\frac{4}{5}$
V.	See-Club Wädenswill.....	6,37 $\frac{1}{5}$

En vecka efter denna regatta inträffade pingsten med ett för denna vår ovanligt strålande väder, vilket av Gundersen-laget avnjöts på Luganersjön och Lago Maggiore, av Ranke-laget i Engelbergs skidterräng, samt av Lie's manskap på Zürich-sjön, där det under Storsands insiktsfulla ledning så småningom repade sig från Stäfa-regattans mindervärdighetskomplex.

Den 11. juni gingo så åter alla lagen i elden, för att i Konstanz återupprätta vårt anseende. Här började dock även oturen att bidra med att göra livet surt för oss. Ja, surt var det sannerligen under denna regatta både utan och innan. Regnet öste ner så att båtarna måste tömmas vid starten och ändå voro halvfylla då mållinjen passerats. När så regattastyrmannen »Tassen» på morgonen uteblev på grund av sjukdom, så att ettan i »kämpelaget» fick styra de två andra lagen och därefter ro med i det tredje loppet, så var det svårt att märka någon stridslust hos N. R. F. Outriggerlaget blev i grund slaget av Tübinger Ruderverein och vår debutantjolle kunde icke hota Grasshoppers. Även Gundersenlaget måste se sig slaget, av en seniorjolle från Zug. Det enda glädjeämnet, som hos en del av oss förgyllde upp hemresans tristhet, var att debutantjollens tid med flera sekunder underskred det frukade kämpelagets. En del av detta faktum kan naturligtvis skyllas på att ettan som sagt fick styra två lopp, och för att hinna till starten för seniorloppet måste åka motorbåt till startplatsen, och alltså icke var fullt utvilad, men det vittnar dock om att Gundersenlaget icke var i samma form som året innan, och att det i debutantlaget fanns ett hopp om blivande storroddare. Resultatet av regattan var emellertid trist, och debutantjollen upplöstes såsom regattalag. Outriggerlaget gick in för att om möjligt göra anspråk på Hochschulmeisterschaft i Zürich, medan Gundersenlaget försökte uppbringa den nödvändiga energin för att i Luzern kunna hämnas på Zugjollen. Men även detta misslyckades, ty när dessa båda lag fjorton dagarna senare möttes utanför Lido, och vi försökte realisera vår fälttågsplan att, kosta vad det ville, leda vid 1,000-m-bojen och sedan

hålla »Chriesi» på vederbörligt avstånd, så misslyckades detta av den enkla anledningen att vi aldrig tillät oss taga ledningen. Vi fingo till och med se oss slagna med en hel båt längd medan det i Konstanz endast varit en halv. Helt misslyckat var dock icke vårt besök i *Luzern*, ty i junior Yole de mer fingo vi efter ett hårt och spännande lopp ett andra pris, och vårt förråd av bundeskannor ökades med ännu en. Resultatet av detta lopp var:

I.	See-Club Luzern	7,48 $\frac{3}{5}$
II.	N. R. F.	7,53
III.	See-Club Stäfa	7,56 $\frac{1}{5}$
IV.	Grasshopper-Club	8,02 $\frac{1}{5}$

Att *Zürich-regattan* fjorton dagar senare av oss icke motsågs med någon större begeistring var ju helt naturligt. Roddräningen togs som ett nödvändigt ont och cigarett-rökningen behövde icke ens försiggå i smyg. Även outriggerlaget, som trots allt arbetat energiskt på att minska roddkatastrofens omfattning, blevo så småningom deprimerade, och vi startade i *Zürich* i fyra lopp endast för att icke gå miste om återbetalningen av startavgifterna. Jag vill helst förbigå denna regatta med tystnad, och endast framdraga den fruktade »Kämpenjollens» snöpliga sortie från tävlingsbanorna, då den till och med fick se sig slagen av Stäfas föraktade lag.

Så upplöstes roddarlagen även officiellt och rodd-säsongen var avslutad så när som på höstens traditionella seger över P. R. C. i åtta och fotboll. Den enda bestående följd av detta års regatterande var, att den lätt köpta segern i Stäfa var tillräcklig för att Gundersen-laget deklasserades till seniorer, och alltså praktiskt taget utestängdes från att under kommande år med framgång kunna deltaga i regattorna.

Som synes har denna roddsäsong icke efterlämnat odelat angenäma minnen, men en sak gör att jag dock minns rodden 1933 med ett visst välbehag, och det är de angenäma dagarna på Lago Maggiore under pingsten, då vi förde N. R. F:s färger runt Isola Bella.

Ettan.

Utdrag ur loggboken.

I klubbens baatar er rodd:

	Km	Turer	Gj.snitt Km/tur
Tösen	341	55	6,2
Ola	337	47	7,2
Slalom	324	48	6,7
Nautilus	311	46	6,8
Straight	212	22	9,6
Pan	179	30	6,0
Halvan	144	26	5,5
Maans	143	27	5,3
Gruff	123	21	5,9
Molle	83	18	4,6
Pojken	66	14	5,5
Hej=Hej	44	8	5,5
J. S. E.	1	1	1,0
Fremmende baatar	184	9	20,4
Summa	2,492	372	6,7

Klubbens medlemmar har rodd:

	Km	Turer	Gj.snitt Km/tur
1. C. Gundersen	879	120	7,3
2. M. Key	860	114	7,5
3. K. Onsager	598	73	8,2
4. H. Hennie=Röed	561	71	7,9
5. G. Ranke	516	88	5,9
6. E. Hvam	487	83	5,9
7. A. Schlytter	429	74	5,8
8. A. Overgaard	427	62	6,9
9. R. Holm Lie	420	65	6,5
10. C. (P) Mustad	413	74	5,6
11. B. Storsand	357	40	8,9
12. O. Aanderud Larsen...	357	50	7,1
13. H. Meldal	324	44	7,4

14. H. Horgen	270	22	12,8
15. R. Blakstad	231	38	6,1
16. S. Berling	222	29	7,7
17. E. Heyning	129	16	8,1
18. H. Michelsen	100	13	7,7
19. H. Zettersten	96	8	12,0
20. C. Urholt	73	15	4,9
21. T. Andersen	65	13	5,0
22. O. Marstrand	65	8	8,1
23. O. Mustad	41	9	4,6
24. J. Meyer Hansen	16	4	4,0
25. S. Molin	14	3	4,7
26. J. Mustad	14	4	3,5
27. J. Kielland	13	5	2,6
28. A. Ödmanson	13	5	2,6
29. A. Lund	13	5	2,6
30. C. Mustad	8	3	2,6
31. C. Boe	4	2	2,0
32. K. Rode	2	1	2,0
Gjester	108	18	6,0
Summa	8,125	1,177	6,9

Klubbmedlemmerne har i medeltal rodd:

250 Km og 36 turer.

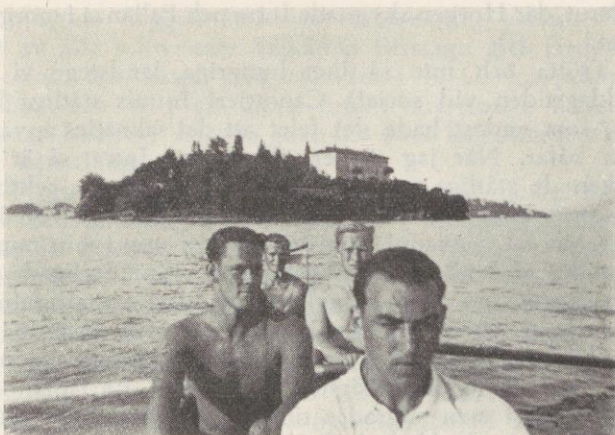
En pingsttur på de norditalienska sjöarna.

Vem som först framställde förslaget att vi under pingstdagarna år 1933 skulle företaga en roddtur på Lago di Lugano och Lago Maggiore vet jag icke, men när idén väl var framkastad behövdes inga längre övertalningar för att den skulle kunna realiseras. Ekonomiska och andra prosaiska skäl fingo helt träda i bakgrunden för de lockande utsikterna att under några dagar få njuta av söderns sol och våren i Tessin, och jag tror inte att någon av deltagarna ångrade den färden. Sedan den viktiga

båtfrågan genom »Gemüses» energiska telefonerande och Club Canottieri Lugano tillmötesgående fått en antagbar lösning, inskeppade sig vårt s. k. »Kämpelag» en vacker vårmorgon på Milanoexpressen f. v. b. till Lugano, som vi valt till operationsbas. Som styrman medföljde Horgen, vars kunskaper i jollenavigation vi redan under föregående års Wallensee-tur lärt oss uppskatta. Enär vi enligt almanackan kunde påräkna fullmåne under eventuella nattliga etapper hoppades vi kunna undvika alla de ofrivilliga landstigningsövningar han under denna färd briljerat med.

Club Cannottieri Lugano hade som sagt visat sitt tillmötesgående genom att ställa sin ålderstigna, men dock jolle, »Dai-Dai» till vårt förfogande under fem dagar, och efter utbyte av en massa välgångsönskningar och tacksägelser, samt en knäckt åra, började jollen skjuta fart mot San Salvatore. Jag vill inte inlåta mig på några försök att beskriva Lukanersjöns eller Lago Maggiores naturskönhet, ty dels är denna så allmänt bekant att det är onödigt att här inlåta sig på någon turistreklaam och dels kan den ej beskrivas, den måste ses. Jag rekommenderar dock på det varmaste att njuta av dessa vyer nere från vattnet, ty åtminstone gjorde vi den erfarenheten, att om man icke hade möjlighet till ständiga bad i de ljusgröna böljorna, så hade man icke heller möjlighet att uppskatta den uppreklamerade skönheten, ty värmen var ganska besvärande. Sedan vi i solnedgången beundrat Morcotes siluett, och i månskenet försiktigt krupit genom sundet vid Lavena, där bogsidans åror äro kvar i Schweiz medan slagsidans doppas i italienskt vatten, närmade vi oss Ponte Tresa, dit vi anlände med båten halvfull av vatten. Ett par stora riss hade nämligen undgått vår uppmärksamhet då vi togo jollen i besittning, och ännu vittnar mitt sjöskadade pass om det tillstånd vari vårt bagage befann sig, då första dagsetappen var avslutad.

I Ponte Tresa, den lilla staden vid Lukanersjöns västspets, kommo vi till insikt om fördelen av att ha en i landets språk bevandrad roddare ombord. Vi skulle nämligen enligt planen hyra en lastbil för att transportera

Vid de Borromeiska öarna i Lago Maggiore.

oss och båten till Luino vid Lago Maggiore, och vår språkexpert lovade att ordna den detaljen. Efter en dryg timmes prutande lyckades han bliva enig med den italienska bilägaren om priset, ty det visade sig så småningom att »qvindici» icke var 50 Fr., som han hade trott, utan det betydde endast 15, vilket ju var mera överkomligt. Den 11 km. långa bilresan gick underligt nog lyckligt trots att spetsen på »Dai-Dai» skrapade i telefontrådarna medan rodret släpade i marken och vi som lågo på lastbilsflaket fingo uppbjuda alla våra krafter för att förhindra den arma jollen från att slita sig. Vi voro dock tacksamma för att det inte var en av N. R. F:s båtar. Efter tullvisitation och passkontroll voro vi nu lyckligt och väl i Italien, och Lago Maggiore låg framför oss, visserligen icke som en spegel, men dock inbjudande till vikingafärder till av N. R. F. orörda kuster. Efter ett kortare uppehåll i Luino, till förmån för stadens glace-försäljare, och sedan vår språkexpert givit oss, och stadens församlade ungdomar, ett litet gratisnöje, genom att medelst teckenspråk tillhandla sig en rulle plåster för att reparera Dai-Dai, sutto vi åter på sleidarna och rullade

söderut, där Horgen skyttade Intra och Pallanza i morgondiset.

Trötta och inte så litet hungriga, landstego vi vid middagstiden vid società Canottieri Intra's ståtliga båthus, som endast hade det felet att det saknades användbara båtar. När jag tänker tillbaka på Intra, så är det varken de ståtliga minnesmärkena över diverse ryktbara personer, eller den överdimensionerade järnvägsbron över Torrento S. Giovanni, som först dyker upp i mitt minne, utan det är det berg av spagetti, som vi inmundigade och som gjorde oss totalt odugliga för vidare ansträngningar den dagen. Fram mot kvällen fortsatte vi dock för att taga en liten överblick över de Borromeiska öarna, som ju äro Lago Maggiore's största sevärdheter. På Isola Bella landstego vi men vägrades tillträde till slottet på grund av vår minimala klädsel. Endast ett par byxor, nämligen Horgens, ansågos tillräckligt estetiska för att tillåta sin lycklige ägare att bese slottet även invändigt. Enligt vår på så sätt utsände medarbetares utsago lär det för övrigt inte ha varit någon förlust att vi sluppo se de dammiga konstverken.

Den natten lågo vi i Pallanza där vi även slöade bort större delen av den följande dagen. Framemot eftermiddagen sjösatte vi åter Dai-Dai och över det spegelblanka vattnet gled vi i skymningen åter norrut. Den romantiska stämningen över denna nattliga månskensfärd förhöjdes avsevärt genom de avlägsna tonerna från någon röstbegåvad italiensares känslomättade sång som endast då och då avbröts av Kickas vackra romans: »pularumpumpum» eller av grodornas kväkande. Inte en gång Horgens insinuationer att ettan borde vinnlägga sig om att så småningom komma i takt med det övriga laget förmådde förstöra den goda stämningen. Efter att ha övernattat i Oggebbio fortsattes färden förbi den gamla slottsruinen Castella di Cannero, som trots timplångt stormningsförsök måste lämnas ointaget. Kicka och Lauritz gjorde dock lyckade ansträngningar för att bibringa slottet ett ännu mer ruinartat utseende. Belägringen måste dock så småningom uppgivas och snart vajade den röd-

vit-blå-gula flaggan åter över schweiziskt vatten. Förbi det av alla schweizare välkända Brissago gick färden till Locarno, där båten inkvarterades i S. C. L:s primitiva båthus och vi i ett ännu primitivare hotell. Eftermiddagens badliv i Ascona gävo oss dock full kompensation för den dåliga maten.

Morgonen därpå måste vi emellertid tänka på att återvända till Lugano och Zürich ty Meissner-übungen väntade. Efter att åter ha passerat italienska gränsen där vi blevo prejade av en italiensk tullkryssare i miniatyr, vars besättning nödvändigtvis måste visitera våra lindrigt rena roddkläder, började det hitintill vackra vädet att övergå i en obehaglig stark motvind, så att vi blevo åtskilligt försenade innan vi kommo till Luino, där vår lastbil redan stod beredd att föra oss tillbaka till Ponte Tresa. Återfärden till Lugano gick i trötthetens och de ömma bakdelarnas tecken, och när vi vid bron i La Punta sågo vår Milanoexpress rulla norrut sjönk stämningen betydligt under noll. De sista kilometerna roddes under olycksbådande tystnad med en fart och takt som borde vittnat gott om kommande regattasegrar för »Kämpelaget», men

Efter en flyktig rengöring av Dai-Dai, som trots sin ålder och bristfällighet visat sig som en fullgod turbot, och som på sin omplåstrade köl, utan anmärkning, burit oss dessa minnesrika 150 km., återlämnade vi henne till Club Canottieri Lugano, och i den händelse någon från denna klubb mot all förmodan kommer att läsa dessa rader, ber jag ännu en gång att få framföra N. R. F:s tack för att den kostnadsfritt ställdes till vårt förfogande.

Till vår glädje konstaterade vi, att ännu ett tåg till Zürich avgick på natten så Meissner skulle icke behöva sakna våra frånvarande ansikten på mechanik-übungen.

Ettan

Räkenskapsåret 1/11 1932—31/10 1933.

Inkomster:

	Schw. Fr.
Behållning per 1 november 1932 postcheck och kontant	1,364: 62
Medlemsavgifter.....	2,941: —
Uthyrning av båtplatser	1,430: —
Startgottgörelser.....	120: —
Uttag ur båthusfond.....	407: 25
Uttag ur kassa=bankbok	750: —
Diverse inkomster.....	132: 25
Summa	7,145: 12

Utgifter:

Båthusfonden	661: —
Reservfonden	649: 65
Båthuset	774: —
Material	1,037: 15
Inventarier	204: 95
Skatter, assurancespremier	271: 15
Startavgifter, båttransporter	540: 22
Regattagottgörelse till medlemmar	160: 75
Representation	58: 80
Z. R. V., S. R. V., C. V. N. C. Z.	1,128: 20
Trycksaker, porto	60: 75
Insättning på bankbok (kassa)	493: 95
Diverse utgifter	935: 13
Behållning per 31 oktober 1933 postcheck och kontant	169: 42
Summa	7,145: 12

Innestående på bankböcker.

1) Kassabankbok:

Behållning per 1 november 1932	375: 70
Uttag	256: 05
Summa	119: 65
Behållning per 31 oktober 1933.....	119: 65

2) *Båthusfonden:*

Behållning per 1 november 1932	1,101: 75
Avgifter från medlemmar.....	661: —
Summa	1,762: 75
Av beviljning till övningar och uppsatsning...	407: 25
Behållning per 31 oktober 1933.....	1,355: 50
Summa	1,762: 75

3) *Ekengrensfonden:*

Behållning per 1 november 1932	33: 43
Behållning per 31 oktober 1933	33: 43

4) *Reservfonden:*

Behållning per 1 november 1932.....	125: 47
Avgifter från medlemmar och räntor	649: 65
Summa	775: 12
Behållning per 31 oktober 1933.....	775: 12

Gunnar Ranke.

Kassör.

Revisor:

Sven Molin.

Bemärkning till regnskapet.

At posten S. R. V., Z. R. V. og C. V. N. C. Z. er så stor, kommer av at det iår er falt så meget på Centralverband. For det første kontingent for årene 1932 og 1933, og for det annet 500 Fr. til ny pontong foran Nordiskas baathus. Da Centralverband selv ikke hadde kontanter til å anskaffe denne iår, var vi nøtt til å ordne det slik at de fire klubber som benytter sig av denne pontong, nemlig Aviron, Belvoir, Ruderverein Industrieschule og Nordiska, hver betalte inn 500 Fr. som kontingentforskudd.

Gunnar Ranke.

Medlemmar 1932-33.

Årtalen ange inträde i föreningen samt utträde eller övergång till passivt medlemsskap.

d=dansk, e=engelsman, f=finländare, h=holländare, n=norrmann, s=svensk, schw=schweizare.

Medlemsantalet har varit:

	Hedersmedlemmar	Aktiva
Vintersemestern	10	26
Sommarsemestern	10	27

Hederspresidenter.

		Aktiv åren:
Stanley Mylius	e.	1885-1888
J. Sigfrid Edström	s.	1891-1893

Hederssekreterare.

Harald Håkanson	s.	1892-1893
-----------------	----	-----------

Hedersmedlemmar.

R. Rubow	d.	1881-1885
O. Hellström	s.	1882-1885
O. Isachsen-Willoch	n.	1894-1898
O. Marstrand	d.	1896-
Sven Molin	s.	1903-
G. Wettstein	schw.	1920-
N. Hellman	s.	1922-

Aktiva medlemmar.

Andersen, T.	n.	okt. 1929-
Blakstad, R.	n.	okt. 1929-
Eyde, H.	n.	okt. 1924-
Grossheintz, J.	schw.	jan. 1930-nov. 1933
Gundersen, Chr.	n.	okt. 1929-
Heyning, E. C.	h.	nov. 1932-
Horgen, H.	n.	okt. 1928-
Hvam, E.	n.	nov. 1931-
Key, Mac	s.	mars 1932-

Kielland, J.	n.	okt. 1928—jan. 1933
Larsen=Aanderud, O.	n.	nov. 1932—
Lie Holm, R.	n.	nov. 1932—
Meier=Hansen,	n.	nov. 1932—jan. 1933
Meldahl, H.	n.	maj 1933—
Michelsen, E.	d.	nov. 1931—
Molin, S.	s.	1903—
Mustad, C.	n.	nov. 1931—
Mustad, Chr.	n.	nov. 1931—
Mustad, J.	n.	nov. 1931—
Mustad, O.	n.	mars 1933—
Onsager, K.	n.	sept. 1930—
Pagh=Schmeichler,	d.	jan. 1930—
Ranke, G.	n.	nov. 1931—
Roede, K.	n.	nov. 1931—
Röed, H.	n.	maj 1932—
Schlytter, A.	n.	nov. 1931—
Storsand, B.	n.	april 1923—
Urholt, Chr.	n.	mars 1933—juli 1933
Övergaard, A.	n.	okt. 1931—

Styrelse och övriga funktionärer.

	Vintersemestern	Sommarsemestern
President:	J. Kielland	A. Schlytter
Vicepresident:	K. Onsager	K. Onsager
Sekreterare:	E. Hvam	E. Hvam
Kassör:	G. Ranke	G. Ranke
Roddchef:	C. Gundersen	C. Gundersen
Materialförvaltare:	Mac Key	Mac Key
Båthusförvaltare:	H. Röed	C. Urholt
Revisorer:	Pagh=Schmeichler och S. Molin.	
Bibliotekarie:	O. Aanderud=Larsen.	
Representanter:	S. R. V.: Schlytter och Gundersen. Z. R. V.: Hvam och Onsager. C. V. N. C. Z.: Ranke.	
Roddkommitté:	Gundersen, Blakstad och Horgen.	

N. R. F:s 10:de Veteranmöte.

Veteranförbundet, som stiftades 1907, skulle år 1932 hava högtidlighållit sitt tjugofemårsjubileum med ett allmänt möte, om icke mellankommande omständigheter gjort ett uppskov nödvändigt. För att året likväl icke skulle gå alldeles spårlöst förbi anslog förtroenderådet 500 Fr. till den nya Yole de mer, som N. R. F. hade beställt. För övrigt följde man den goda regeln to wait and see och hoppades att året 1933 skulle bliva ekonomiskt mera gynnsamt än de senaste tre depressionsåren hade varit.

Det tionde veteranmötet var avsett att hållas i Norge och redan i mitten av år 1931 tillsattes en organisationskommitté i Oslo. Kommittén, som bestod av herrar Willoch, Bryn och Diederich H. Lund, framlade i december år ett så väl genomtänkt förslag, att det vann förtroenderådets gillande och under den nu förflutna högsommaren har det på ett utomordentligt lyckligt sätt blivit genomfört.

Låt oss nu i tankarna följa med på den biltur genom Telemarken och Hardanger, vilken herrar kommitterade med en viss stolthet betecknade såsom en av de mest imponerande i Europa. I detta omdöme instämde alla deltagarna, vilka ju samtliga haft tillfälle att se sig om i världen och göra jämförelser. Ja, även den infödde schweizaren, norske generalkonsuln i Zürich, Dr. Wettstein, prisade bilfärdens enastående skönhet.

Mötesdeltagarna samlades i Oslo lördagen den 8 juli 1933. Samtidigt hade den från Stockholm överflyttade Worlds Power Conferences Sectional Meeting inträffat i den norska huvudstaden.

Denna kongress hade nätt och jämnt hunnit avsluta sitt högtidliga sammanträde i universitetets aula, då veteranpresidenten med ilsteg träder in bland den samlade skaran av unga och gamla veteraner i en av Grand Hotells salonger. Allmänt jubel och hälsningar till höger och vänster. Den tropiska hetta, som de senaste veckorna

Restaurant »Kongen» t. v. och »Dronningen» i Frognerkilen, Oslo.

rått i hela Skandinavien, kräver iskylda drycker och sådana saknas icke håller. Snart är man dock färdig att bege sig till de norska veteranernas mottagningslunch för de utländska deltagarna på restaurant »Kongen», belägen på en ö i Oslofjorden.

Blicka vi här ut över det stora hästskobordet i den fönsteromramade salen i denna vattensportens hemvist, som ej är olikt mittpartiet i vårt eget båthuskomplex vid Mythenquai, möta vi många välkända ansikten, tillhörande dem, som allt emellanåt bruka vara med på våra möten. Men glädjande nog märkas även åtskilliga yngre veteraner, som ge förhoppning om ytterligare avslutning vid kommande kamratfester.

Här se vi sålunda utom de tre värdarna, Willoch, Bryn och Diederich Lund, veteranpresidenten Sigfrid Edström, som på sin vänstra sida har seniorn bland roddarveteranerna, den ende kvarlevande N. R. F.-stiftaren Schak Bull från Bergen, allas vår glade, gode och livskraftige 75-åring — ett strålande exempel på roddsportens preserverande förmåga. — På den andra sidan har Edström Dr. Wettstein från Zürich, mannen som

representerar »Immobilien-genossenschaft Nordiska» inför myndigheterna därnere och som gjort N. R. F. stora tjänster. Så ha vi alla de övriga veteranerna, omkring ett trettiotal, vilkas namn äro angivna i mötesprotokollet, samt ytterligare några inbjudna Osloroddare och ett antal yngre N. R. F.-ister, som vi hoppas så småningom få se i Veteranförbundet.

Efter lunchen beger man sig upp på den solskyddade takterrassen, där kaffe serveras och där man har en utmärkt överblick över det rörliga livet i hamnen mellan engelska pansarkryssare och amerikanska lustyachter.

Klockan 3 slår uppbrottets timme. Vid andra änden av den långa landgången vänta sällskapetets bilar och snart är man på väg mot Drammen, den vackert belägna staden vid Dramselvens utlopp i Dramsfjorden, som uppnås efter 43 kilometers färd.

På den långa huvudgatan genom staden möta vi en underlig tingest, som på långt håll och för svaga ögon liknar en hög elefant, men som vid närmare påseende visar sig tillhöra det nu åter så aktuella trafikmedlet trolleybuss, d. v. s. omnibus med elektrisk kontaktledning. Denna anläggning, som är en av de äldsta i sitt slag i Europa, har tydligen gått bra, ty vagnarna äro precis desamma, som undertecknad såg dem för mer än tjugu år tillbaka.

Vi fortsätta färden och passera staden Kongsberg med den berömda silvergruvan, som upptäcktes år 1623 och hade sin glansperiod omkring 1770. Nu börjar klättringen upp i Telemarken längs den vackra förbindelseleden mellan Östland och Vestland. Bolkesjö Hotel, målet för dagen, uppnå vi efter 27 km. färd från Kongsberg, 68 km. från Drammen och en stigning av 427 m. över havet. Efter en timmes väntan äro vi alla samlade, sedan de flesta passat tillfället att skölja av vägdammet i en fjällsjö vid vägen.

Hotellets stora matsal, där vårt möte skall hållas, är festligt dekorerad i de nordiska färgerna och medförda standertar. Att stämningen under banketten blir munter, behöver väl knappast framhållas. Presidenten talar för

På »Kongens takterrass. T. Berglund och V. Ahlberg närmast.

»Nordiska», för seniorveteranen Schak Bull och för Dr. Wettstein samt får själv sin varma, välförtjänta hyllning, varefter de personligt riktade anförandena förklaras avslutade. Icke för ty vågar S. A. Solberg rikta några vänliga ord till hederssekreteraren, som gladdes därav.

Så fortgår samkvämet omväxlande med de gamla välkända studentsångerna: Am Polytechnikum, O alte Burschenherrlichkeit och Gaudeamus samt den relativt unga »Nordiskas sång» av Krogstad.

För allas vår vän Sven Molin drickes en välgångsskål och beslut fattas att sända honom en hälsning. Det ungdomliga utskott, som formulerar iltelegrammet med betalt svar, återfaller i den så ofta framförda och lika ofta beviljade bönen: »Snälle Molle, låna oss fem francs». —

Ett annat telegram sändes till Rektorn för tekniska högskolan i Zürich, varjämte åtskilliga telegrafiska hälsningar mottagas bl. a. från N. R. F. med tillönskan om angenäm resa, från hedersledamoten Olle Hellström och

Avfärden från Bolkesjö.

från de finländska veteranerna Aminoff, Mallén och Randelin.

För den utlysta föreningsstämman med åtskilliga viktiga ärenden lyckas presidenten äntligen få en stunds uppmärksamhet, ävensom för en generalförsamling med Immobiliengenossenschaft Nordiska. Under den senare redogör Dr. Wettstein på flytande norska för de i Schweiz gällande lagarna beträffande sammanslutningar av i ifrågavarande slag.

För förhandlingarna i övrigt hänvisas till protokollet.

Söndagsmorgonen den 9 juli ingick strålände klar. Efter en stadig frukost och nödig proviantering lämnade vi det fagra Bolkesjö och kavalkaden satte i gång mot dagens mål, Tyssedal i Hardanger. En motorcykelpatrull visade vägen och hade dessutom till uppgift att tillse att ingen av de 7 bilarna avvek från routen såsom hände föregående dag. Färden går nu på bergs och dalbana genom Telemarkens ståtligaste bygder med ett högfjällshotell

Bad och lunch vid Haukeli.

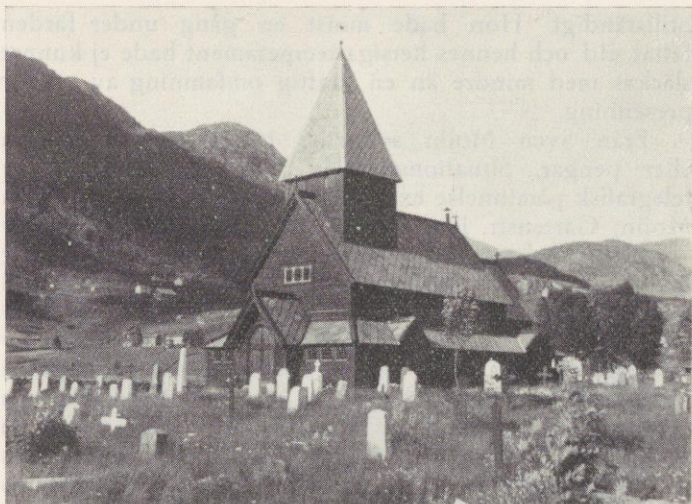
placerat här och var eller en vacker gammal kyrka, såsom Seljord med anor från elvahundratalet, kantande vägen. Vid Haukelisaeter göres en timmes rast för bad och medförd lunch, som njutes i det fria. Några km. högre upp passera vi vägens högsta punkt, 1133 m. ö. h., och därefter börjar nedstigningen, varvid fjälltopparna och bréerna i Ryfylke komma till synes. Vid Röldals gamla stavkyrka, en vallfartsplats från 15:de århundradet, göres ett kort uppehåll. Sedan fortsättes nedåt och snart upptäcker man i nordväst Folgefonna, Norges näst största glacier, och når slutligen Odda vid sydspetsen av Hardangerfjordens sydgående gren, Sörfjorden. En oförglömlig syn möter oss här, då vi passera bautastenen över det unga industrisamhällets skapare, Dr. Albert Petersson, som år 1914 omkom i fjorden på resa till England. Dr. P. diplomerades i Zürich i början av 1890-talet och tog doktorsgraden där samt var en av N. R. F:s mest hängivna roddare och en av vårt veteranförbunds stiftare.

Vid Haukeli.

Förbi de stora karbidindustrianläggningarna i Odda och de trevna arbetarbostäderna susa vi vidare längs den livligt trafikerade fjorden förbi zinkverken på Eitrheimsnäset fram till det ståtliga administrationshotellet i Tysse-dal, som välvilligt ställts till vår disposition. Här möta oss våra värdar Dir. Hassa Horn och Disp. Aanonsen samt våra därstädes bosatta medlemmar Th. Sewell och Didrik Larsen m. fl.

Ett välbehövligt varmbad efter den dammiga färden eller en enkel »oppussning av fassaden» expedieras fort och så samlas man till middagen, som gestaltar sig till en festlig bankett. Framför varje kuvert står en N. R. F:s bordsflagga, älskvärt hopsydd av det kvinnliga Tyssedal. Dir. Horn önskar oss välkomna och vill därefter överlämna presidiet till veteranpresidenten, stödjande sig på det skälet, att han varken är N. R. F.-man eller veteran. Edström protesterar och sliter tvisten på så sätt, att Dir. Horn enhälligt utnämnes till N. R. F.-veteran, så

Röldals stavkyrka, Telemarken.

länge vårt besök varar. Under sådant förhållande accepterar Hassa Horn och inbjuder oss alla att stanna så länge vi önska!

Tal höllos i legio och huru många skålar, som druckos i skummande vin ur trattformade pokaler, undergår referentens bedömande.

Dagen hade varit varm, men temperaturen i bankettsalen var nu övermåttan tryckande. Det gjorde därför ett svalkande intryck på sinnet, när Dir. Horn i ett av sina anföranden på tal om kraftresurserna vid Tyssedal och med anspelning på Folgefonnsens potentiella energi yttrade, att »hundratusentals hästkrafter ligga på is däruppe». Man önskade att några av dem hade varit närvarande just då. Nog av, aftonen blev minnesrik ej minst på grund av de många större eller mindre äventyr, som färddelegaterna utstått under dagens lopp och som nu omsorgsfullt relaterades. Så t. ex. hade »Josefina» (Diderich Lunds nya Fordflamma) uppfört sig högst

otillständigt. Hon hade minst en gång under färden fattat eld och hennes hetsiga temperament hade ej kunnat släckas med mindre än en kraftig omfamning av en stor presenning.

Från Sven Molin avhördes intet, varken telegram eller pengar. Situationen blev spännande och en ny telegrafisk påminnelse expedieras sålunda: »Direktör Sven Molin, Gartenstr. 11, Zürich. Nu traenger oss *ti francs*.»

Efter frukosten på måndagsmorgonen begåvo sig Edström, Lamm, Nobel, Willoch och Håkanson till Albert Peterssens minnesstod i Odda, där Alberts efterträdare, Dir. Bruce med familj jämte några andra av Alberts vänner mötte oss. Med ett kort tal nedlade Veteranpresidenten en krans vid stoden, varefter samtliga inbjödos till den av Dr. Petersson uppförda, närbelägna direktörsbostaden i fornnordisk stil, från vilken det gavs en ståtlig utsikt över fjorden. Härifrån skedde återfärden till Tyssedal och vidare den 6 km. långa sträckan upp till den på 414 m. höjd belägna sjön Ringedalsvatn. Denna har sitt utlopp i älven Tyssos, som utfaller vid Tyssedal. För vattenkraftens tillgodogörande har en hög fördämning, Ringedalsdammen, uppförts. Denna utgör ett mästerligt ingenjörsarbete, som var av stort intresse att bese. Efter en motorbåtsfärd över sjön till Tyssestrengene och Skjeggedalsforsen, skedde återfärden ned till Tyssedal, där kraftstationen med sin för 127,000 hkr. utbyggda turbinanläggning som hastigast besiktigades. Lunch intogs på hotellet och så bar det av vidare efter ett varmt tack till de älskvärda och gästfria värdarna.

Vägen, som följer fjorden, är icke bred, lagom för en men väl smal för två bilar, som skola mötas. På den ena sidan har man vattnet några meter längre ned och på den andra stiger berget lodrätt upp. När det nu pågående vägarbetet blir färdigt, kommer denna enastående trafikled att bli oerhört frekventerad. Klimatet är nästan sydländskt, körsbärsträden digna redan nu av mogen frukt och jordgubbar utbjudas längs hela vägen. Vid Kinservik går berget ut i fjorden och stoppar vägen. Här föras bilarna ombord på motorpråmar, som efter

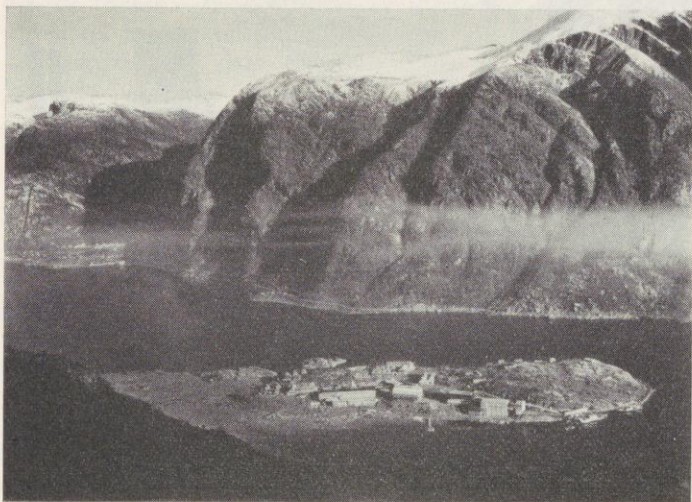
Bautastenen över Dr. Alb. Petersson, Odda.

en timslång färd återlevererar dem till moder jord vid Eidfjord.

Sedan alla bilarna hade samlats vid ångbåtsbryggan, gick färden uppför i skarpa kurvor längs Måbødalen, än i tunnel, än ut på branta stup över den trånga dalen, som är uppfylld av väldiga klippblock. Ett intressant och storartat vägarbete. Vid cirka 730 m. höjd kommo vi upp till början av den väldiga platå, som sträcker sig ett tiotal mil in i landet.

Vid Fossli hotell göra vi ett kort uppehåll och vandra bort till den ståtliga Vöringfossen, som stupar lodrätt ned 163 m. På återvägen till bilarna skattas myrmarkens mognande hjortronbestånd. Nu går färden mil efter mil över den ödsliga men upp till 1350 m. höjd svagt stigande Hardangerviddens, vars enformighet här och var avbrytes av någon liten, säkerligen ganska fiskrik, sjö med närliggande enkla sportstugor. Vid halv 11-tiden på aftonen anlända vi till Haugastøl, en ensligt liggande station på Bergensbanan, där vägen upphör. Den första bilen kör upp på det förutbeställda extratåget, passerar över sex flakvagnar och stoppar på den främsta, närmast lokomotivet. De övriga komma efter och placera sig en på varje järnvägsvagn. Sedan bilarna sålunda på några minuter lastats och fastblockats, stormas järnvägsrestauranten, där den fridfulla aftonen tyvärr störes och alla mat- resp. dryckesförråd konsumeras. Snart sker dock uppbrottet och sällskapet skingras. Vårt tåg står färdigt att klockan 11 föra oss till den 23 km. österut belägna turiststationen Geilo och vi kvarlämna här vår grand old man, Schak Bull, som senare på natten skall återvända till Bergen samt tre andra kamrater, som med nattexpressen skola skynda tillbaka till Oslo resp. Sverige.

Vid framkomsten till Geilo vid midnattstid hälsades vi av den strålande belysningen från Dr. Holms magnifika hotell, som väntade oss. Den långa dagsfärden hade varit tröttande, varför nog de flesta efter en kort orientering i de hemtrevliga och eleganta lokalerna uppsökte sina sovrum. Det påstås emellertid, att den sköna damen i den lilla baren ej fick tillfälle krypa till kojs förrän

Hardangerfjorden sedd från Odda. Tyssedal längst bort.

Hardangerfjorden med Folgeføn.

Vid Dr. Holms hotell, Geilo.

långt efter hanegället, då de törstigaste struparna fått sitt quantum satis.

Tisdagsmorgonen klockan 8 intogs frukost och efter fotografering äntrades bilarna och färden fortsatte söderut längs den vackra Numedalen förbi norska statens nys anlagda storkraftverk Nore. På en gammal bondgård, vars namn jag glömt, intogs den medhavda lunchen, under det att ett häftigt åskregn drog över bygden. Därifrån sattes hög fart ned mot Kongsberg och Drammen för att kunna nå Oslo tidigt på eftermiddagen, så att avresan till Sverige kunde ske på aftonen.

Den så väl planerade och så lyckligt genomförda, intressanta rundturen kunde likväl ej avslutas med mindre än att ett tack bringades dem, som stått för arrangementen. För den skull inbjödos de norska deltagarna jämte Dr. Wettstein till en improviserad bankett på hotell Bristol, varvid de övriga veteranerna voro värdar. Här höllos inga tal med undantag av Dir. Edströms tack

till de norska arrangörerna av bilfärden, men däremot upplästes några telegram dels från de tidigare avresta kamraterna och dels ett från Tyssedal eftersänt med följande lydelse:

Lumpenabteilung N. R. F. Veteranerna
Tyssedal.

Seid Ihr immer noch dieselben Lumpen? 10 Rappen bekommt ihr aber muesst sie selber holen.

Sven Molin.

Här var alltså svaret på låneförsöket i Bolkesjö. För första gången i sitt liv hade Molle sagt nej. Efter denna tragiska episod återstod intet annat än att bryta taffeln och vid 8-tiden skingrades veteranerna åt skilda håll.

Västerås, oktober 1933.

Harald Hakanson.

"Josefina" beskriver sin färd med

N. R. F:s veteraner

8-11 juli 1933.

Det hände sig jag höra fick,
att damer ej på Odda-färd
fick vara med — ett elakt trick:
»De passa bäst vid hemmets härd»
man sa' förstås.
Men jag gu'nås
en annan mening hade
och till mig själv jag sade:
»Se Josefina kan de int' va' utan»!

Och hur det var så slank jag med
fast Did'rich sa', att jag i form
ej var. Då blev jag mäkta vred,
inom mig drog det upp till storm.
Han ska' få sitt
i hjärtat mitt
jag svor, men fann det klokast
tillsvidare va' trofast.
Ty, Josefina **kan** de nog va' utan.

Till Bolkesjö jag höll god min,
men kunde inte avstå från
att följa annan »car» så fin
på sidoväg — i någon mån.
När Ahlberg sa':
»Hon är ju bra»
min högfärd steg i höjden
och djupt jag kände fröjden
att Josefina kan de int' va' utan.

Den andra dagens morgon kom.
 Jag tror, att en och ann' var slak,
 men innan jag hann se mig om
 Herr Edström fäste på min bak
 en färgad lapp.
 Jag ej den slapp.
 Till straff för eskapaden
 jag tvungen var att ha' den
 fast Josefina ville var't den utan!

Se'n kom min dag. Ett litet spratt
 att börja med jag snart fann opp.
 Vid halt jag listigt ordna' att
 ej självstartsmotorn gjorde stopp.
 Han snurra på
 och Did'rich då
 fick bry sin kloka hjärna
 och sa', att sådan tärna
 som Josefina kan vi nog va' utan

Till straff jag körde backe opp
 och backe ned förutan prut,
 så att all vätska i min kropp
 jag med stor möda svetta' ut.
 Man vatten bar
 båd' här och var.
 Man kylde mig invändigt
 och höra fick jag ständigt
 »Ja, Josefin' berömmet bör bli utan»!

Nu tänkte jag, det tiden är
 att skrämma herrarna ett slag.
 Jag tusan ger i vart det bär
 för **matt** jag gör ett dunderdrag.
 Och ett, tu, tre
 fick man mig se
 i eld och flammor röda.
 Jag ville själv mig döda
 om Josefin' de kunde vara utan.

Men ack! Man fann på råd i hast.
 Presenning sveptes om min kropp
 och elden släcktes — jag var fast.
 Till zero sjönk mitt ljuva hopp.
 I stället man
 helt enkelt fann
 att ville prompt jag bråka
 så skull' de från mig åka
 för Josefina kunde de va' utan.

Jag skeden tog i vackra hand
 och lugna mig fast det fick ske
 så småningom. Jag efter brand
 ju upprörd var — det fick dom se.
 Jag vatten fick
 och klucka' »hick»,
 men kom i gång — jag fräste,
 det knogigt var — **jag väste:**
 »Mig, Josefina, kan Ni int' va' utan»!

Till Odda gick det sedan lugnt.
 Nobel, han somna av ett tag
 och Lilliehöök med sinne ungt
 historier drog av mustigt slag
 om rallare
 i kallare
 klimat. Men sol'n sig sänkte
 och jag blev lugn, men tänkte
 att Josefin vill rallar'n ej va' utan.

Vem hade trott, att Did'rich var
 så hård emot sin Josefin'.
 Han lämna' mig till annan karl,
 som tog emot mig med ett flin.
 Det i mig sjöd
 ty ordern löd:
 »det inre riktigt laga».
 Ej lönt det var att klaga.
 Men Josefin' avklädning hälst var't utan!

Alltnog! Jag tuktad var minsann.
 Den dagen var det bäst va' snäll.
 Jag löpte lätt och motorn spann.
 När Geilo nåddes var det kväll.
 Jag hade fått
 ju ha' det gott.
 På båt och tåg man kört mig,
 ämabelt man uppfört sig.
 Ja, Josefin' de ville int' var't utan.

Så bar det av mot hemmets strand
 på fjärde da'n och jag beslöt
 att visserligen ej med brand
 jag gubbarna skull' ge en stöt.
 Ty flera sätt
 man finner lätt.
 En bakring lät jag spricka.
 Man sa': »så'n **fan** till flicka,
 Ja, Josefina kunde vi var't utan»!

Nu var jag trött, behövde rast.
 Jag snodde på mot huvudsta'n.
 Vid Bristol lämna' jag min last,
 — jag orka' knappast längre dra'n
 Och jag förnam
 att man med glam
 kamratlig middag hade,
 där man bland annat sade:
att Josefin' vi kunde int' var't utan!

Åmål i okt. 1933.

= Vincent Ahlberg.

IN MEMORIAM.

Agard Hagman.

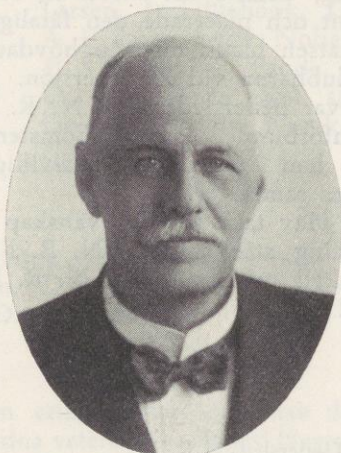
Agard Carl Johan Hagman föddes i Borås den 5 augusti 1857. Föräldrar: Handlanden Bernard H. Hagman och Bertha Stenman. Studerade vid Borås Tekniska skola år 1875, vid Teknologiska Institutet i Stockholm 1877—78, vid Polytechnicum i Zürich 1878—82, där han avlade diplomingenjörsexamen. Var anställd hos Quist och Gjers år 1876, vid Ahrlgau Luzernischer Seethalbahn år 1882; vid Wasserversorgungen in Elsass und Rheingau år 1882; var chef du section aux ponts et chaussées i Trois, Frankrike, år 1882—83; var ingenjör i Sidney, Australien, år 1883—91; ingenjör vid Uddevalla Tunnel-fabrik år 1891—1902; konsulterande ingenjör samt sågverksägare och trävaruexportör i Uddevalla till 1909, därefter bosatt å Ulvesund, Ljungkile, varefter han avled den 22 december 1932.

Hagman var en av N. R. F:s stiftare och deltog med intresse i föreningsarbetet dels som sekreterare 1879—81

och som president 1881—82 och dels även som aktiv roddare. Han var N. R. F:s äldste hedersledamot och en av inbjudarna till Veteranförbundets stiftande. I veteranmötena hade han dock ej tillfälle att deltaga; han hade ju endast ett par jämnåriga nämligen Hadar Hallström och Schak Bull. De yngre veteranerna fingo därför ej tillfälle att personligen lära känna den stillsamme och försynte mannen, som säkerligen kunde haft mycket att berätta från N. R. F:s ungdomsår.

H. H.

Olof Hellström.

I sitt hem i Stockholm avled den 19 mars 1934 f. d. yrkesinspektören Olof Hellström i en ålder av 72 år.

Med H. bortgick en i vida kretsar känd och uppskattad personlighet. Född i Norrköping den 2 september 1861, avlade han studentexamen därstädes år 1881 och kom 1882 till Polytechnicum i Zürich, varifrån han

utexaminerades 1885. Efter en femtonårig verksamhet vid olika industriföretag utnämndes han 1901 till yrkesinspektör, vilken befattning han innehade till inträdet i pensionsåldern. Vid upprepade tillfällen var Hellström förordnad till byråchef i Socialstyrelsen och under åren 1908—11 var han ledamot av riksdagens andra kammare.

Olle Hellström var en ivrig sportsman. Framför allt ägnade han den unga Nordiska Roddföreningen sina krafter. Han var den siste av de fyra svenskar, som år 1883 vid den första internationella roddregattan på Zürichersjön besegrade alla medtävlarna, bl. a. Seeclubs Zürich och Rowing Club de Paris segervana båtlag, och hemförde Züricherdamernas ståtliga hederspokal, som var ämnad åt S. Z. Denna seger jämte åtskilliga andra, vari han deltog, befäste det anseende, som de svenska roddarna vunnit och placerade den fåtaliga N. R. F. på den främsta platsen bland de månghövda in- och utländska roddklubbarna vid Zürichersjön.

Hellström var hedersledamot i N. R. F. och deltog ofta i Veteranförbundets sammankomster. De roddar-medaljer, som han erövrat, hava välvilligt överlämnats till Veteranernas samlingar.

Käre Olle! Hav tack för den vänskap Du visade oss alla. Din gärning står ristad i N. R. F:s annaler och Ditt minne skall vårdas bland N. R. F:s Veteraner. Vile nu i frid!

Håkan.

R. RUBOW, Hedersled. N. R. F.		†	1933
HARALD JENSEN	* 23/4 1867	† 21/9	1933
E. HILDING		†	1933
GÖSTA HÅKANSON	* 1883	† 20/4	1933
TORSTEN BERGLUND	* 12/7 1883	†	1934
P. HOFMAN-BANG		† 26/7	1934
OTTAR VOGT		† 30/10	1934
BIRGER PETERSSON	* 1/3 1872	† 3/5	1935
OTTO SMITH	* 29/1 1864	† 27/5	1935

*Protokoll hållet vid N. R. F:s
Veteraners 10:de sammanträde å
Bolkesjö Hotell i Telemarken,
Norge, lördagen den 8 juli 1933.*

Närvarande: Herrar J. S. Edström, V. Ahlberg, R. A. Arentz, G. Arppe, E. Berglund, T. Berglund, Alf B. Bryn, Schak Bull, S. Carlsson, K. Dahl, A. Engberg, H. L. Helliesen, S. Hollberg, H. Håkanson, T. Höyer, J. Fr. Keim, Jakob Kielland, Kaspar Kielland, Gunnar Knudsen, O. Krosgaard, G. Kure, F. H. Lamm, Jakob Larsen, J. Lilliehöök, Diederich Lund, A. R. Lund, Ludv. Nobel, A. Nydqvist, P. Onsager, J. Pande, S. A. Solberg, O. J. Willoch samt såsom gäst Dr. Georg Wettstein, Norsk Generalkonsul i Zürich. (33 pers.)

§ 1.

De närvarande veteranerna ävensom den särskilt inbjudne gästen, Dr. Wettstein, hälsades välkomna av presidenten, Direktör Edström.

§ 2.

Presidenten erinrade om de sedan det senaste sammanträdet avlidna veteranerna Agard Hagman och Herman Jaeger, båda hedersledamöter i N. R. F., samt Hjalmar Björkman, Henrik Holmén, Gösta Håkanson, Henrik Krause, F. C. Leth och Gustaf Sourander, över vilka han lyste frid. Anförandet åhördes stående av de närvarande.

§ 3.

Att jämte presidenten justera dagens protokoll utsågos Hrr Alf B. Bryn och Vincent Ahlberg.

§ 4.

Föreningens ene revisor, Herr Hollberg, uppläste revisionsberättelsen för tiden $1/7$ 1930— $28/6$ 1933, visande en behållning av kr. 1,957:39, varefter förtroenderådet beviljades full och tacksam ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattade.

§ 5.

Till ledamöter av förtroenderådet omvaldes med acklamation:

Direktören J. Sigfrid Edström, president,	
Ingenjören Harald Håkanson, sekreterare och skattmästare,	
Ingenjören O. Isachsen-Willoch, repr. för Norge,	
Professorn W. Rung,	» » Danmark,
Direktören W. Nordfors,	» » Finland,
med	
Direktören Axel Engberg som suppl. för Sverige	
Fil. Doktorn Alf B. Bryn	» » Norge
Tandläkaren Otto Krogsgaard	» » Danmark och
Ingenjören Sigurd Randelin	» » Finland.

§ 6.

Till revisorer omvaldes med acklamation

Disponenten A. Dybsö och
Fil. Dr. Sven Hollberg med
Ingenjören Torgny E. Öhman som suppleant.

§ 7.

På förslag av presidenten beslöt mötet, att nästa veteranmöte skulle hållas i Finland år 1935.

§ 8.

På sammanträde den 26 oktober 1931 hade N. R. F. antagit vissa ändringar i sina stadgar, vilka ändringar enligt § 44 skulle underställas veteranförbundets prövning och godkännande.

Den viktigaste ändringen bestod däruti, att passivt medlemsskap i N. R. F. skulle upphöra att gälla. Anledningen härtill var huvudsakligen den, att S. R. V. gjort framställning om högre årsavgift under åberopande av föreningens stora antal passiva medlemmar. N. R. F. ansåg det lämpligare, att de aktiva medlemmarna vid avflyttning från Zürich ingingo i Veteranförbundet, där de under de första fem åren voro befriade från årsavgift.

Presidenten redogjorde för ifrågavarande ändringar och hemställde, då tiden var långt framskriden:

att förtroenderådet finge i uppdrag dels att granska ändringsförslagen, vilka i viss mån förorsakade ändring av Veteranförbundets egna stadgar, samt dels att i Veteranförbundets namn godkänna de erforderliga ändringarna såväl i N. R. F:s som Veteranförbundets stadgar.

Mötet godkände presidentens förslag.

§ 9.

Då intet vidare förekom upplöstes sammanträdet.

In fidem

H. Håkanson.

Justeras

J. S. Edström.

Alf B. Bryn.

Vincent Ahlberg.

